

HET GEHEIM VAN TE VEEL TORENS

Leesexemplaar

Het geheim van te veel torens

Mark Tijsmans

Eerste druk: 2006

Dertiende druk: mei 2020

© 2020, Mark Tijsmans en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: © Marco Guadalupi, 2020

D/2020/7104/57

ISBN 978 94 6383 195 6

NUR 283

vanhalewyck.be

vanhalewyck

vanhalewyck

van_halewyck

Mark Tijsmans

Van Halewyck

Winnaar Kinder- en Jeugdjury Vlaanderen 2008

Genomineerd voor de Boekenleeuw 2007

“*Het geheim van te veel torens* is niet alleen spannend, maar ook nog eens ontzettend grappig. De vergelijking met Monty Python is zo getrokken. Bovendien is de zoektocht naar de schat heel spannend.”

– FANTASYWERELD.NL

STAMBOOM
TROP DE TOURS

symbool & betekent: tweeling
symbool x betekent: huwelijk

GEOGRAFICUS TROP DE TOURS (°1082)

X

ARRABELLA EL MULTI MINARETTI

Aquarium Viaduct (zoon 1)   Appendix (zoon 2)

ADIEU TROP DE TOURS

X

AUREVOIR

Rik-Rikkert (°1418) & Rikkert-Rik (°1418)

X

X

Ça Suffit Tout de Suite   Arrêtez Tout de Suite

GRAAF MAURICE TROP DE TOURS

X

PETRONELLA PAS D'ARGENT

Graaf Catastrophus

& Barones Silence

Trop de Tours

(°1946)

Alexander Trop de Tours (°1946)

X Annic Delerius van Fluitjesbier

Wilhelmus & Petronella
Trop de Tours   Trop de Tours

De voorspelling van Geograficus Tropic de Tours:

Ik heb zonet mijn schat verborgen.
Raadsels moeten ervoor zorgen
dat hij ooit weer wordt gevonden
waar mijn kind'rens torens stonden.

Een voor een vallen die neer,
allemaal dus dertien keer.

Hoe je zoeken en vinden moet?
Neem je tijd en luister goed.

Als driemaal toe onduidelijk is
wie wel of niet de oudste is...
twee erfgenamen voorgelogen
vinden daarna mijn vermogen.

Tropic de tours, een broer en zus,
niet volwassen, haast je dus.

Kijk waar een ver verleden spreekt.
Zie je waar er iets ontbreekt?

In donkere nacht, bij volle licht
zijn stralen op het doel gericht.
Graven mag, maar hakken niet
tenzij je liever spoken ziet.

Kijk goed uit, zodat je ziet
de vijand is uw vijand niet.

Haast eindeloos, na lange duur
eindigt het raadsel boven vuur.

Stort de twaalfde toren neer,
gebeurt dit weldra nog een keer.

En na die laatste toren
is hoop en hulp verloren.

Door stof en puin een groot gevaar.
Er komen nieuwe spoken daar...

Hoofdstuk I

Als driemaal toe onduidelijk is
wie wel of niet de oudste is...

Het was een pikzwarte en aardedonkere nacht. De vollemaan probeerde met haar schimmige licht door het dikke wolkendek te breken. De regen viel met bakken uit de lucht, en de stormwind joeg de druppels alle kanten op. Een gigantische zwarte koets, getrokken door dertien paarden, zocht zich een weg door de nacht. In het bos hadden de koetsier en de dieren nog een beetje bescherming van de bomen. Zodra ze langs het open veld de stad naderden, kon niks hun nog beschutting bieden tegen de striemende regen en de wind. De storm nam bovendien in alle hevigheid toe.

Een eind daarvandaan, in de steeg die geplaveid was met kinderkopjes, brandde nog een zwak licht op de zolder van een vervallen landhuis. Het huis was ooit prachtig geweest, maar het had nu al zijn schoonheid verloren. Door gebrek aan geld konden de broodnodige renovatiewerken niet uitgevoerd worden. Daardoor maakte het eens zo trotse huis nu een slordige indruk.

De luiken voor de vensters zaten los en maakten een angstaanjagend geluid. De wind had tussen de spleten

vrij spel en zorgde voor gierende spookgeluiden. Op de benedenverdieping was een deur losgeslagen, en die beukte nu bij elke windstoot open en dicht. Een bliksemschicht verlichtte de hemel en boven het smeedijzeren hek dat toegang gaf tot het oude villadomein, werd het uithangbord zichtbaar. Daarop stond in letters die nog half verguld waren te lezen:

**HET ONGETWIJFELD ONGELUKKIGE KIND.
WEESHUIS**

Gelijktijdig met een oorverdovende donderslag joeg de wind het bord uit zijn hengsels. Het viel in stukken op de grond.

Dat alles deed Willem Ter Toren, elf jaar oud, besluiten om zijn zolderkamertje te verlaten. Hij kroop bij zijn zus in bed, op dat andere zolderkamertje waar het zwakke licht nog brandde.

Van die zolderkamertjes moet je je niet te veel voorstellen. Er stond alleen een bed met een matras die al een jaar of twintig geleden weggegooid had moeten worden. Er stond een harde stoel die vervelend kraakte als je erop ging zitten. En ten slotte was er nog een kast om wat kleren in te leggen. Er hing geen behang aan de muur en er hingen geen gordijntjes voor het raam. Willem was zonder zijn zus Nelle Ter Toren niet echt een held. Hij was niet gemaakt om de stoere bink uit te hangen en gaf ruitertlijk toe dat hij te bang was om alleen te zijn.

Willem en Nelle zijn een tweeling. Het gebeurt wel vaker dat die een speciale band hebben, en dat is in dit geval ook zo. Nelle vindt alle jongens stom, behalve haar broer, en Willem begrijpt helemaal niets van meisjes, behalve van zijn zus.

Toch lijken ze helemaal niet op elkaar. Dat is logisch, want Willem is een jongen en Nelle een meisje. Op lichamelijk vlak kunnen die nogal van elkaar verschillen. Maar er zijn nog andere verschillen. Nelle is de grootste van de twee. Ze is lang, stevig gebouwd en sterk, terwijl Willem veel kleiner en tenerder is. Het spreekt voor zich dat Nelle altijd wint als ze eens een keertje vechten. Het enige waar- aan je kunt zien dat ze broer en zus zijn, is hun kapsel. Ze hebben allebei hetzelfde prachtige, gitzwarte haar, dat ze even lang dragen. Nelle draagt het halflang omdat ze lang haar vreselijk vindt, en Willem draagt het halflang omdat hij kort haar vreselijk vindt.

Nelle is een flapuit, een haantje-de-voorste en ze is voor niemand bang. Ze vliegt geregeld in de hoek en moet gemiddeld één keer per week twintig bladzijden straf schrijven. Willem is veel rustiger. Hij denkt altijd lang na voor hij iets zegt. Als je langer nadenkt, maak je vaak ook minder fouten. Willem heeft op school inderdaad de beste cijfers van de twee. Zo is het allemaal dus eerlijk verdeeld. Ze hebben dan ook nooit, of toch bijna nooit, ruzie. Er is maar één klein dingetje waar ze het niet over eens zijn. En dat zal waarschijnlijk wel altijd zo blijven. Echt belangrijk vinden ze het niet, maar af en toe hebben ze er toch woorden over.

Ze weten namelijk niet precies wie van de twee de oudste is. Hun ouders zijn vlak na de geboorte in mysterieuze omstandigheden overleden. In het weeshuis kan niemand hun vertellen in welke volgorde ze geboren zijn. In het weeshuis wordt hun trouwens nooit wat verteld. Ze zijn er na hun geboorte heengebracht omdat er in het hele land geen andere mensen gevonden werden met hun achternaam. Algemeen werd aangenomen dat ze dus geen familie hadden.

De donkere, zwarte koets reed door het gure weer de stad binnen. Het gekletter van de hoefijzers op de oude kas-seien ging verloren in de geluiden van de storm. De straten waren verlaten en de koets werd door niemand opgemerkt. Het weeshuis Het ongetwijfeld ongelukkige kind werd geleid door twee oude gezusters, de dames Prudentia en Cleptomania Sans Scrupule. 'Sans Scrupule' is Frans. Het betekent zoveel als 'zonder schaamte'. Dat was een naam die heel erg goed bij hen paste, want veel schaamte kenden de gezusters niet.

Ze waren nooit getrouwd geweest en dat kon je merken. Ze waren oud en verzuurd en ze waren vergeten dat ze zelf ook ooit kind waren geweest. Ze schepten er een hemels genoeg in om de kinderen in het weeshuis zo veel mogelijk te pesten. Ze stuurden hen bijvoorbeeld zonder eten naar bed, want dat scheelde in de kosten. Het was er ook verboden om te spelen, dan hoefden de gezusters geen speelgoed te kopen. De kinderen moesten de hele dag schoonmaken, want elke dag een poetsvrouw betalen

deed de kosten ook al weer gauw oplopen. Het weeshuis had zijn naam dus niet gestolen. Vooral Willem en Nelle moesten het ontgelden. Zij hadden immers geen andere familie en zelfs geen pleegouders tegen wie ze iets zouden kunnen zeggen. Zo werden zij bijvoorbeeld toevallig altijd uitgekozen om de afwas te doen. Nu valt dat op het eerste gezicht nog mee. Want de twintig kinderen in het tehuis kregen maar één keer per dag eten. Die maaltijd bestond uit vieze, aangebrande brokkenpap die geserveerd werd in een grote pot. Daar mochten ze één voor één met een lepel uit eten. Ze moesten snel zijn en mochten bovendien nooit morsen, anders kregen ze een pak slaag.

Maar er werd nooit gemorst. Omdat er altijd te weinig pap was, werd de pot tot op de bodem leeggegeten. Daarna werd hij volledig uitgeschraapt. Zelfs de zwarte aangebakken korsten op de bodem aten de kinderen op. De pot was na de maaltijd altijd weer volledig schoon en hoefde niet meer afgewassen te worden.

De kinderen in het weeshuis liepen altijd met honger rond. Soms was die zo groot dat ze zich gedwongen zagen om eten te stelen uit de voorraadkast van de twee gezusters. Als ze geluk hadden, konden ze de restjes opeten die Prudentia en Cleptomania van hun maaltijd overlieten. Want voor zichzelf keken ze niet op een cent meer of minder. Ze hadden namelijk de gewoonte om zich elke dag vol te proppen met een menu van minstens dertien gangen. Als ze erg hun best deden, bij een feestdag bijvoorbeeld, haalden ze soms vijftien gangen. Het was dus vooral de gigantische berg afwas van de gezusters Sans Scrupule waar Willem

en Nelle elke dag zoet mee waren. Als je dan ook nog naar school moet en huiswerk moet maken, blijft er weinig tijd over om iets leuks te doen.

Op het moment dat dit verhaal begint, moesten de kinderen niet naar school. Het was augustus en dus grote vakantie.

Dat wilde voor de kinderen van Het ongetwijfeld ongelukkige kind niet zeggen dat ze ook echt vakantie hadden. Nee, voor hen betekende het dat ze gewoon twee keer zo hard moesten werken.

Tenminste... Tot voor kort.

Sinds de ochtend voor de vreemde stormnacht waren Willem en Nelle helemaal alleen in het grote huis. Nelle was na een extra zware dag het vele werk, het weinige eten en de pakken slaag zo beu, dat ze besloten had om iets te ondernemen. Met een list zouden ze hun vrijheid weer veroveren.

Nelle en Willem hielden in alle vroegte een geheime bijeenkomst. Dat was niet zo moeilijk, want ze sliepen op twee kleine vervallen zolderkamertjes naast elkaar. Van de zure gezusters mochten ze niet bij de andere kinderen op de slaapzalen slapen.

Eerst hadden de kinderen besloten om weg te lopen, maar dat vond Nelle uiteindelijk maar niks. Omdat het zo'n slecht weer was, leek het haar beter om zelf lekker gezellig binnen te blijven, en de rest van de bewoners het huis uit te krijgen. Het plan was vrij simpel. De gezusters gingen elk jaar met de kinderen die braaf waren geweest op vakantie, kam-

peren in het bos. Dat klinkt op zich vrij aardig, maar alle kinderen in het weeshuis gruwden ervan. Het kamperen duurde maar één nachtje, alle tenten waren tot op de draad versleten en het kampeerterrein was maar een kilometer of drie van het weeshuis verwijderd. Willem en Nelle besloten zich met opzet te laten betrappen als ze eten stalen uit de kelder van het weeshuis. De straf lag natuurlijk voor de hand. Ze mochten niet mee op vakantie.

Willem en Nelle waren zielsgelukkig en alle andere kinderen waren droevig omdat ze zelf niet zo'n slim plannetje bedacht hadden.

Zo kwam het dus dat Willem en Nelle Ter Toren samen in bed lagen. Ze waren helemaal alleen, op de zolder van een veel te groot huis, tijdens een verschrikkelijk onweer. Ze waren zo bang dat ze een beetje spijt begonnen te krijgen van de hele onderneming. Willem gaf dat toe, maar Nelle niet.

De reusachtige, gitzwarte koets hield halt langs de kant van de weg. De doorweekte koetsier had moeite om de paarden in bedwang te houden. Hij probeerde bij elke bliksemflits op een oude kaart te kijken. Die werd al snel zo nat dat ze bijna doormidden scheurde. De koetsier plooidde de kaart weer dicht voor *ze* helemaal onbruikbaar zou zijn.

‘We zijn fout gereden’, zei hij bij zichzelf. ‘En we moeten terug zijn voor het licht wordt.’

Hij liet zijn zweep door de lucht knallen. Het hele gevaarte keerde zich met moeite om en reed weg in de richting vanwaar het gekomen was. Toen sloeg de bliksem in op de koets.

Voor de geschrokken koetsier ook maar iets kon ondernemen, scheurden de hengsels doormidden. Een van de paarden kon zich losrukken. Het dier ging er in volle vaart vandoor. De andere paarden steigerden en maakten de koets bijna onbestuurbaar.

‘Ook dat nog,’ zuchtte de oude man, ‘en ik had hem juist weer te pakken...’

Willem lag in bed en speelde met zijn teddybeer. Nelle had geen teddybeer, want uiteraard vond ze dat stom. Ze besloot om op te staan en een beetje mistroostig uit het raam te kijken. Dat hoort zo, weet je. Als het stormt en bliksemt, moet je mistroostig uit het raam kijken. Daar zijn vaak al veel fantastische avonturen mee begonnen.

‘Willem?’ vroeg Nelle plots terwijl ze naar buiten bleef staren. ‘Hebben wij hier in het weeshuis huisdieren?’

‘Nee,’ zei Willem somber, ‘dat mag niet van de gezusters.’

‘Dan zijn er twee mogelijkheden’, ging Nelle verder. ‘Ofwel heb ik te veel gegeten en zie ik daarom dingen die er niet zijn. Ofwel staat er echt een zwart paard in de tuin.’

Willem haastte zich het bed uit. Bij elke bliksemflits kon je een prachtig, pikzwart paard zien dat in de tuin stond te grazen. Het scheen zich niet veel van de regen aan te trekken en had zo ongeveer het halve bloemperk met geraniums al opgegeten. Dat zouden de gezusters leuk vinden! Plots keek het paard op en spitste zijn oren. Het bleef even roerloos staan en vluchtte daarna in galop het duister in. ‘Daar wil ik het fijne van weten’, zei Nelle en ze liep naar de klerkast om haar regenjas te nemen.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg Willem. In dit onweer bleef hij liever niet alleen op de kamer achter.

‘Dat paard vangen, natuurlijk!’ zei zijn zus terwijl ze haar laarzen zocht.

‘En waar wil je dat paard dan verstoppen?’ vroeg Willem.

‘In je kleerkast?’ De jongen keerde zich om en tuurde weer het duister in.

‘Nelle?’ zei hij geschrokken. ‘Ofwel heb ik daarstraks ook te veel gegeten en heb ik daarom hallucinaties, ofwel staat er nu ook een zwarte koets in de tuin, met twaalf zwarte paarden.’ Willem wreef even in zijn ogen om er zeker van te zijn dat hij niet droomde.

Nu was het Nelles beurt om zich naar het raam te haasten. Buiten stond inderdaad een zwarte koets. Die was zo groot dat ze onmogelijk door de tuinpoort kon binnengereden zijn. Maar op de een of andere manier was dat toch gelukt. De twaalf zwarte paarden stonden rustig in de tuin. Ze waren duidelijk van hetzelfde ras als het paard van daarnet en ze verdeelden de rest van de bloemen onder elkaar. Vanachter het gevaarte kwam een man tevoorschijn. Hij scheen op zoek te zijn naar het losgeslagen paard. Hij keek achter elke struik en staarde secondelang het duister in. Hij riep luid de naam van het paard. De kinderen konden hem niet verstaan door het lawaai van de storm.

Donderslagen en bliksemschichten volgden elkaar snel op. Het oog van de storm moest nu vlakbij zijn.

De koetsier kreeg plots in de gaten dat hij bekeken werd. Hij draaide zich met een ruk om naar het huis en keek naar boven, naar het zolderraam. De kinderen waren te laat om

weg te duiken. Minutenlang keek de man grijnzend naar boven. Willem en Nelle durfden zich niet te bewegen.

De koetsier zag er vies uit. Hij droeg een lange, zwarte regenjas, eentje die koetsiers honderd jaar geleden droegen. De jas had zijn beste tijd gehad. De man moest dus al vrij oud zijn, al was het onmogelijk te zeggen hoe oud precies. Zijn gezicht had veel rimpels en door het bleke, griezelige licht zag de man er spookachtig uit. De kinderen waren op dat moment helemaal alleen in het oude huis. Ze hoopten vurig dat hij weer in de koets zou stappen en weg zou rijden. Maar daar zag het niet naar uit. Na wat wel een eeuwigheid leek, nam de man de hoge hoed van zijn hoofd en maakte een reverence. Dat is een chique buiging die je moet maken als je iemand tegenkomt die van adel is, de koning bijvoorbeeld.

De man maakte duidelijk dat hij binnen wilde en naar boven zou komen. Dat leek Willem en Nelle geen goed idee. Ze durfden zich eindelijk te bewegen en vluchtten van het raam weg. Ze deden het licht uit en kropen samen in bed. Maar toen beseften ze dat dat niet slim was. De vieze oude man wist in welke kamer ze waren. Ze konden toen nog maar één ding bedenken. Ze haastten zich in het duister naar de kamer van Willem en kropen daar in bed met de lakens over hun hoofd. Ze hoopten dat de oude man hun plannetje niet zou doorhebben.

Beneden hoorden ze de grote voordeur opengaan en daarna hoorden ze voetstappen op de trap. Iemand liep op de overloop van de eerste verdieping en daarna zonder twijfel op de zoldertrap. Toen de voetstappen halt hielden,

konden ze iemand horen ademen op de gang. Het was duidelijk dat de oude man voor de slaapkamerdeur stond. Echt verbaasd waren ze niet toen er op de deur werd geklopt.

‘Binnen!’ riep Nelle.

‘Buiten!’ riep Willem, ongeveer tegelijkertijd.

‘Ik denk niet dat echte vieze oude mannen kloppen voor ze binnenkomen,’ fluisterde Nelle.

‘Ik denk juist van wel’, antwoordde Willem. Meer tijd om te praten hadden ze niet, want toen ging de deur van de kamer open.

‘Binnen, buiten... binnen, buiten...’ De man stak alleen zijn hoofd door de deur. ‘Voor goed opgeleid huispersoneel zijn zulke onduidelijke opdrachten erg lastig. Zal ik dan maar een beetje in de deuropening blijven rondhangen? Dan ben ik binnen maar toch ook zo goed als buiten. Kan dat u beiden genoegdoening brengen?’

Willem en Nelle keken elkaar verbaasd aan. De man die daar bij de deur stond, leek niet echt op een oude, gevaarlijke man. Hij had vriendelijke ogen maar ook iets geheimzinnigs. Hij lachte de kinderen beminnelijk toe en maakte nogmaals een kleine buiging.

Willem en Nelle hadden geen woorden nodig om precies hetzelfde te denken over de situatie. Dat gebeurt wel vaker bij tweelingen.

De man leek hen inderdaad heel oud en had weliswaar dringend nieuwe kleren nodig, maar hij had bijvoorbeeld een keurig onderhouden gebit. En zijn prachtig glanzende, spierwitte haar lag zo mooi in model dat het leek of hij net van de kapper kwam.

De man gedroeg zich erg voornaam en had fijne manieren. Hij liep op zijn oude dag nog kaarsrecht. Het was dus duidelijk dat hij heel goed was opgevoed, of toch in hogere kringen vertoefde.

Uiteindelijk was het Nelle die durfde te spreken.

‘Meneer, mag ik u wat vragen?’ vroeg ze. Het kwam er maar dunnetjes uit.

‘Natuurlijk mag je dat’, sprak de man en hij kwam meteen de kamer binnen. ‘Daarvoor ben ik hier... Laat me even kijken... Wat is de leeftijd? Elf jaar. Laten we dan limonade nemen. Zelf ben ik gek op port, maar ik zou er niet aan denken om jonge kinderen dronken te voeren.’

Hij verliet de kamer en kwam twee seconden later terug met een dienblad waarop twee glazen limonade stonden.

‘Laat het u smaken’, zei hij.

‘Maar hoe...’ probeerde Nelle te vragen, terwijl Willem voorzichtig van zijn drankje proefde. De oude man kwam meteen weer in actie.

‘Natuurlijk! Mijn excuses!’ riep hij uit. ‘Jonge kinderen in de groei. Altijd honger. Geef me een momentje.’

En met alweer een korte buiging verliet hij de kamer. Hij maakte in de hal een hoop kabaal met dienbladen, potten en pannen en kwam daarna met een uitgestreken gezicht weer binnen.

‘Alstublieft’, sprak hij en hij gaf de kinderen elk een broodje van ongeveer tien centimeter hoog.

Willem en Nelle zagen meteen dat het onmogelijk was om dat op een beschaafde manier op te eten. Er lag simpelweg veel te veel tussen.

‘Het heet een torenbroodje’, zei de oude man met pretlichtjes in zijn ogen. ‘Omdat het zo torenhoog is, begrijp je? Ik heb de naam zelf bedacht. Reuzegezond voor lijf en leden. Het is echt een vitaminebom. Met gigantisch veel groenten. Sla en tomaten, aubergines, augurken, noem een groente en ze ligt ertussen. Daarbovenop nog ham, kaas, eieren... En dan het allerbelangrijkste: de mayonaise. Liefst zo’n veel te grote kwak.’

De kinderen wisten niet goed wat ze moesten doen. ‘Meneer?’ vroeg Willem verlegen. ‘Het ziet er echt verrukkelijk uit, maar ik ben wel een beetje bang dat ik zal morsen.’

‘Dat hoort zo bij een torenbroodje’, zei de oude man. ‘Waar is de lol als je niet mag morsen met zo’n gigantisch broodje? Als je iets wilt eten zonder morsen, neem je beter een gewone ordinaire boterham. Ik vrees wel dat ik op dit uur geen bakker meer vind die nog open is.’

De oude man verdween weer in de gang. Hij kwam terug met twee reuzenservetten en bond die bij de kinderen om. Ze zagen er vrij chic uit, ze hadden een gouden rand en er waren kleine torentjes op geborduurd.

‘Speciaal ontworpen voor bij de broodjes. Mors nu maar zoveel je wilt.’

De kinderen begonnen te eten, want het zag er inderdaad zeer smakelijk uit. Hun buik zat helaas nog vol van het diner dat ze die avond verorberd hadden. Het duurde dus niet lang voor Nelle voorzichtig zei: ‘We willen u niet beledigen, meneer, het was erg lekker, maar we krijgen ons broodje niet op.’

‘Gelukkig maar’, zei de oude man. ‘Het is nog nooit iemand

gelukt om een echt torenbroodje helemaal op te eten.'

'Nee?' vroeg Willem verbaasd.

'Nee!' zei de oude man kordaat. Hij nam het dienblad met de broodjes van het bed.

'Waarom zijn ze dan zo groot?' flapte Nelle eruit. 'Maak dan gewoon broodjes die een maatje kleiner zijn.'

'Ben je gek!' riep de man terwijl hij het raam opende en de rest van de broodjes naar buiten smeed. 'Wat overblijft, geef ik altijd aan de paarden. Die zijn er namelijk ook gek op. Maar zij krijgen geen servet meer om. Ik krijg ze maar niet uitgelegd dat ze die niet mogen opeten.'

Hij verloste de kinderen van de servetten om hun nek, ging de gang in en kwam terug met een kan. Toen nam hij een stoel en zette zich naast het bed neer. Hij rekte zich even uit en sloot zijn ogen.

Willem en Nelle keken naar elkaar en toen weer naar de vreemde man.

'Misschien moeten we vragen hoe hij heet en wat hij hier komt doen', fluisterde Willem zacht.

Nelle knikte en omdat zij de moedigste was, trok ze de man aan zijn mouw. De koetsier schrok wakker en keek op zijn zakhorloge.

'Goeie god, zo laat al. Heb ik de hele tijd geslapen? Waarom hebben jullie me nu pas wakker gemaakt? Straks hebben we te weinig tijd!' Hij sprong recht en begon de kamer van Willem op te ruimen.

'Hij heeft amper een oog dichtgedaan', fluisterde Nelle tegen haar broer. 'En wat bedoelt hij met te weinig tijd? Waarvoor?'

Willem haalde zijn schouders op.

‘Ik heb hem wakker gemaakt’, zei Nelle. ‘Jij stelt de vraag.’ Willem ging wat rechter in bed zitten om toch een beetje belangrijk over te komen. Hij besloot te beginnen met een klein kuchje, want dat leek hem een goed idee.

‘Hhm...’ zei de jongen, ‘ik vind het erg vriendelijk van u dat u mijn kamer opruimt. Maar zou u daar even mee willen ophouden? Wij zouden graag willen weten wie u bent.’

‘En wat komt u hier in ’s hemelsnaam doen zo in het midden van de nacht?’ vulde Nelle aan.

De oude man keerde zich om en keek de kinderen indringend aan. Buiten sloeg de regen nog steeds tegen het raam. Dat maakte de stilte er niet minder spannend op.

‘Mijn naam is Fidelius’, zei de oude man plechtig. ‘Ik ben een butler. Meer bepaald jullie butler. Ik ben een soort huisknecht, zeg maar. Sta me toe dat ik even verder doe, het is toevallig mijn werk.’

De oude man liep naar de hal en kwam terug met een grote reiskoffer. Hij opende de kast en begon alles in de koffer op te bergen: onderbroeken, sokken, hemden en truien, pyjama’s.

‘Pfff...’ fluisterde Nelle spottend tegen haar broer. ‘We hebben een butler. Dat zegt hij nu pas. Waar was hij toen we uren en uren in de keuken stonden af te wassen? Hij had best eerder mogen langskomen!’

‘Dat heb ik toevallig gehoord, jonkvrouw’, zei de oude man langs zijn neus weg. ‘Butlers hebben goede oren. En vergeef me dat ik niet vroeger gekomen ben, ik heb er elf jaar over gedaan om jullie te vinden.’

‘Meneer...?’ vroeg Willem verbaasd.

‘Zeg maar Fidelius’, zei Fidelius.

‘Meneer Fidelius, waarom pakt u al mijn kleren in? Worden we hier weggestuurd? Of gaan we op reis?’

‘Niemand stuurt ons weg, we vertrekken omdat we dat willen’, zei Fidelius meteen. Hij sloot de koffer en droeg hem naar de hal. ‘Ik hoop dat je dat niet al te erg vindt. Zo’n zielige, mufte rotplek als deze heb ik nog nooit gezien. We gaan inderdaad op reis, maar eigenlijk ook weer niet echt, want we komen hier nooit meer terug. We gaan naar huis.’

‘Wij hebben geen huis!’ riep Nelle bitsig in de richting van de deur. ‘Wij zijn wezen.’

De kinderen werden altijd een beetje ongelukkig en boos als ze daaraan herinnerd werden.

‘Eén op twee fout, Petronella’, zei Fidelius. Hij stak even zijn hoofd door de deur. ‘Ik ben hiernaast nog even bezig.’
‘En noem me niet Petronella!’ brulde Nelle, die nu toch echt een beetje boos werd. ‘Ik heet Nelle.’

‘En mijn naam is Willem, meneer Fidelius’, zei Willem luid, omdat de man het misschien anders niet zou horen.
‘Willem en Nelle Ter Toren. Misschien hebt u zich gewoon vergist en hebt u de verkeerde kinderen gevonden.’

Fidelius verscheen in de deuropening maar had niets meer van de drukke, bedrijvige man die hij daarnet nog was geweest. Hij had plots weer die mysterieuze houding die hij buiten had gehad. Met trage, afgemeten passen kwam hij tot vlak bij het bed en ging op de stoel zitten. Hij keek de kinderen doordringend aan.

‘Dat is twee op twee fout, Wilhelmus. Een slechtere score dan je zus.’

De luchtige toon was plots verdwenen. Hij sprak nu met een rustige, nadrukkelijke stem.

‘Ik zal niet ontkennen dat jullie wezen zijn, maar al de rest heb je fout.’

Met een kordaat handgebaar snoerde hij Nelle de mond. Die wilde hem een oplawaai verkopen.

‘Sta me toe een en ander uit te leggen,’ zei de man na een kleine pauze, ‘dan zal alles snel duidelijk worden.’

Hij glimlachte even en keerde zijn blik van Nelle naar Willem.

‘Jij, jongen, jij bent een jonkheer en je volle naam luidt Wilhelmus Catastrophus Trop de Tours.’

Fidelius zat rustig maar toch een beetje geamuseerd te schommelen op de stoel naast het bed.

‘En de jongedame hier, die duidelijk niet op haar mondje gevallen is, heet Petronella Silence Trop de Tours.’

De verbaasde stilte die in de kamer hing, scheen de oude man erg goed te bevallen.

‘Op een paar uur rijden hiervandaan staat een prachtig kasteel,’ ging hij verder, ‘al mogen jullie daar na het bekijken ervan anders over denken. Het kasteel, dat Domein Trop de Tours heet, en alle bijbehorende landerijen zullen later jullie eigendom worden.’

De kinderen waren een beetje van de kaart. Ze wisten niet goed wat ze moesten zeggen en het enige wat Nelle op den duur kon verzinnen was: ‘Wie heet er nu in godsnaam Petronella?’

‘Waarom wordt het kasteel pas later onze eigendom?’ vroeg Willem, die weer wat helder kon denken en dus meteen nuttige vragen begon te stellen.

‘Omdat de huidige eigenaars, jullie oom en tante, nog in leven zijn. Dus tenzij je die om het leven brengt, zul je moeten wachten tot na hun dood om het kasteel te bezitten. Beide personen verkeren overigens in prima gezondheid.’ Fidelius trok een gezicht alsof hij dat erg vond.

‘Hebben we een oom en een tante?’ vroeg Willem verrast. ‘Wie heet er nu in godsnaam Petronella...’ mompelde Nelle. ‘Jullie oom, graaf Catastrophe Trop de Tours, en jullie tante, barones Silence Trop de Tours, vinden zichzelf erg fijne mensen. Al mag je daar, nadat je ze ontmoet hebt, anders over denken.’

De blik van de butler verried dat die kans wel eens groot zou kunnen zijn.

‘Ik werk al vele jaren lang op het kasteel als hun butler, koetsier, tuinman en alles wat men op een kasteel nodig kan hebben. Een detective bijvoorbeeld. Want elf jaar lang zijn we naar jullie op zoek geweest. Ik heb elf jaar lang het hele land en een deel van de wereld daarbuiten doorkruist om jullie te vinden. Eindelijk is het me gelukt.’ Fidelius pinkte een traan weg. ‘Vergeef me de emotie,’ sprak hij, ‘maar dit is een ontroerend moment. En daarom...’

Hij tastte in zijn binnenzak en haalde twee enveloppen vanonder zijn mantel tevoorschijn. Daarin zaten brieven, geschreven op prachtig dik en gelig perkament. Ze roken naar een oude bibliotheek en de woorden hadden van die prachtige sierlijke letters in gitzwarte inkt.

Op de brieven stond bovenaan een zilveren wapenschild met een gouden rand en dertien torens: een rij van vijf kleine onderaan, vijf kleine bovenaan en twee iets grotere in het midden. Daartussen, centraal op het schild, stond de grootste toren van allemaal. De tien kleine torens waren egaal zwart, de drie grotere waren zwart en scharlakenrood gestreept. Het wapenschild had iets statigs en zeer plechtigs. Onder het schild stond een spreuk in een vreemde taal.

Stultissime sed non periculose.

‘Dat is Latijn’, zei Fidelius. ‘Het is de wapenspreuk van de familie. Ze betekent zoveel als: “Stapelgek maar niet gevaarlijk.” Persoonlijk vind ik haar erg toepasselijk. Maar laat ik jullie niet van het leesplezier afhouden.’ Hij gaf de brief aan Willem.

*Zeer geachte Fonkheer
Wilhelmus Catastrophus Troop de Tours,
Beste Neef,
Willem,*

*Wij zijn verheugd u bij dezen officieel uit te nodigen voor
een korte vakantie op het familiedomein.*

(Al kan dat best wat langer worden en wat ons betreft mag je hier gerust blijven wonen als je, zoals we vrezen, niet echt een eigen woning te uwer beschikking hebt.)

Gelieve uw komst zo spoedig mogelijk per kerende brief te bevestigen.

(Al is dat niet nodig als je meteen met Fidelius meekomt. Want dan ben je er waarschijnlijk nog voor je antwoord, snap je?)

Wij zijn zo vrij om uw hulp in te roepen voor een klein en onbelangrijk probleempje van minimale omvang waarmee u ons misschien wel zou kunnen helpen.

Met bekeefde groeten,
Hopend op uw spoedig antwoord of uw verschijning,
(zie alinea twee)
Verblijven wij, (in het kasteel)

Graaf Catastrophus Tropic de Tours
Barones Silence Tropic de Tours

Postscriptum: deze uitnodiging geldt ook voor uw zus.
(Al heeft ze zelf exact dezelfde. Behalve dan op de plek waar uw naam staat. Daar staat dan die van haar.)
(En omgekeerd.)

Het was de vreemdste brief die Willem ooit gekregen had. Nelle, die haar brief ondertussen ook gelezen had, wist niet goed wat haar overkwam.

‘Klein en onbelangrijk probleempje?’ vroeg Willem.

‘Het duurt erg lang om dat uit te leggen’, zei Fidelius. ‘In het kort gaat het hierover: het een en ander heeft te maken met een oude voorspelling... En waarschijnlijk ook met een vloek die op de familie rust. Spannend!’

‘Een vloek?’ vroeg Willem ongerust en hij slikte even.

‘Ja’, sprak de oude butler met afgrijzen in zijn stem. Terwijl hij dichterbij kwam, leek het alsof het in de kamer steeds donkerder werd. ‘De kans is groot dat er een verschrikkelijke vloek zal neerdalen over de hele familie Trop de Tours als de voorspelling niet tijdig uitkomt’, sprak hij met een ijzige grafstem.

‘En wat houdt die vloek dan precies in?’ vroeg Nelle stoerder dan ze zich vanbinnen voelde.

‘Hoe kan ik dat weten?’ vroeg de oude butler vrolijk. ‘Het is nog niet zover. Ben dadelijk terug, hoor.’

Fidelius liep de kamer uit en liet de kinderen alleen. In het kamertje van Nelle hoorden ze kasten opengaan en laden open en dicht schuiven. De kinderen wisten niet wat ze moesten denken of doen. Beladen met koffers kwam Fidelius de kamer weer binnen.

‘Liggen jullie nog altijd in bed?’ vroeg hij verontwaardigd. Plots liet hij met slecht gespeelde verbazing alle koffers uit zijn handen vallen.

‘Kom me niet vertellen dat jullie nog hulp nodig hebben bij het aan- en uitkleden!’ riep hij op dramatische toon.

‘Ik mag hopen dat jullie dat al helemaal zelf kunnen?’

‘Dat kunnen we geloof ik al helemaal zelf’, zei Willem.

‘Dank u.’

‘Gelieve er dan dadelijk werk van te maken, ook dank u’, zei Fidelius streng. Meteen daarna knipoogde hij speels.

‘Zoals ik al zei, is er haast bij.’

‘Hoezo?’ vroeg Nelle.

‘Lang verhaal’, zei de butler, terwijl hij alle koffers weer van de grond oppakte. ‘Er moet een schat gevonden worden voor de laatste toren neerstort. Dat staat namelijk zo in die oude voorspelling. Daar staat echt een hele hoop in, hoor. Als jullie me even willen verontschuldigen.’

Fidelius liep met de koffers en tassen naar beneden. De voordeur ging open en de portieren van de koets gingen open en dicht.

‘Wat fijn’, zei Nelle tegen Willem. ‘Dan hebben we een kasteel, maar is het er eentje dat op instorten staat. Wat hebben we daar nou aan?’

‘Dat heb ik toevallig ook gehoord, jonkvrouw’, zei Fidelius, die alweer boven stond en een volgende lading koffers naar beneden wilde brengen. ‘Altijd opletten wat je zegt als er butlers in de buurt zijn. Wij luisteren nooit maar horen ontzettend veel.’

Fidelius keek de kinderen aan, glimlachte even en ging bij hen op het bed zitten.

‘Vertel eens,’ vroeg hij vriendelijk, ‘wat is het probleem?’

Het was Willem die als eerste wat zei.

‘U mag niet boos worden, meneer Fidelius,’ zei hij voorzichtig, ‘maar het hele verhaal lijkt zo ongeloofwaardig.

Een uur geleden waren we nog twee arme wezen zonder familie, en nu zijn we ongelooflijk rijk en mogen we in een kasteel wonen. Dat is haast onmogelijk.'

'Een torenbroodje volledig opeten, dát is haast onmogelijk', zei Fidelius, terwijl hij met een bedenkelijk gezicht twee vuile sokken onder het bed van Willem vandaan haalde. 'Als je dadelijk de koets instapt en met me meegaat, zul je zien dat er heel veel onmogelijke dingen toch mogelijk zijn. Wat heb je te verliezen? Je zit al jaren in dit weeshuis, je vindt het hier geen van beiden leuk. Niemand wil jullie hier hebben en toch blijf je aarzelen als iemand je de kans geeft om weg te gaan. Ben je bang voor wat er komt? Wel, zo gaat het altijd in avonturen. Die zijn altijd heel erg spannend en leuk, maar aan het begin weet je nooit wat er komt. Achteraf kun je er wél jaren en jaren over vertellen aan familie en vrienden. Want vrienden maak je altijd tijdens avonturen. Dus kom je bed uit, kleed je aan, en ga met me mee. Ik beloof jullie dat je onderweg in de koets alles mag vragen wat je wilt weten. Ik zal jullie alles vertellen wat ik mag vertellen. De rest wordt op het kasteel wel duidelijk.' De oude butler stond op en keek Willem en Nelle bemoeidigend aan.

'Kinderen,' zei hij, 'ik wacht beneden. Ik hoop jullie dadelijk te zien, anders mis je misschien de tijd van je leven.'

Hij nam de laatste koffers en wilde de kamer verlaten, maar draaide zich met een ruk weer om.

'Mag ik vragen om niet te lang met jullie beslissing te wachten?' vroeg hij spottend. 'Oude mensen als ik krijgen in dit weer zo gemakkelijk griep.'

Willem en Nelle wisten nog steeds niet goed wat ze moesten doen. Ze hoopten allebei dat de ander een beslissing zou nemen.

‘Wat denk je?’ vroeg Willem na een poosje.

‘Stapelgek’, zei Nelle meteen.

‘Maar misschien niet gevaarlijk’, antwoordde haar broer. Ze keken elkaar even aan en alsof ze het hadden afgesproken, kwamen ze allebei het bed uit en begonnen zich aan te kleden.

‘Kastelen en schatten, klinkt best interessant’, zei Willem.

‘Ik vind dat we moeten meegaan om te weten wat er met onze ouders is gebeurd.’

‘En om onze familie te leren kennen’, zei Nelle.

‘En omdat ik die voorspelling wel eens wil horen’, voegde Willem er geheimzinnig aan toe.

Nelle gluurde even door het raam of de koets er nog stond. De oude koetsier wuifde haar van beneden vrolijk toe en nam daarna demonstratief zijn zakdoek om zijn neus te snuiten.

‘Wat doen we als het allemaal niet waar is?’ vroeg Nelle. Willem dacht even na en terwijl hij zijn hemd dichtknoopte zei hij: ‘Fidelius heeft gelijk. Wat hebben we te verliezen? Nu hebben we niks. Als alles een leugen is, staan we na afloop van het avontuur gewoon even ver. Maar dan zijn we tenminste weg uit dit verschrikkelijke huis!’

‘En dan zijn we verlost van de afgrijselijke gezusters Sans Scrupule!’ zei Nelle. Dat was een gedachte waar ze warempel vrolijk van werd.

‘Alles is beter dan hier. Slechter kan niet!’ zei Willem beslist.

Hij wilde de kamer uitstormen, maar werd door Nelle tegengehouden bij de deur.

‘Wees eens een heer, jongen’, zei ze stijfjes en bekakt. ‘Dames mogen altijd voor. Als edelman zou je dat toch moeten weten.’

‘Kan best zijn’, zei Willem toen hij met een galant gebaar zijn zus liet voorgaan. ‘Maar mijn naam is tenminste nog Wilhelmus. Wie heet er nu in godsnaam Petronella?’

Lachend liepen ze de trap af, het avontuur tegemoet.

Een paar honderd kilometer daarvandaan stond een gigantisch kasteel in de duistere nacht. Niemand hoorde het schurende geluid van stenen die beetje bij beetje barstten, en niemand zag dat de scheur in de muur van de toren langzaam maar zeker groter werd...

Hoofdstuk 2

*Kijk waar een ver verleden spreekt.
Zie je waar er iets ontbreekt?*

De nacht was nog steeds gitzwart, maar gelukkig was de storm bijna uitgeraasd en hield het op met regenen. Door de wind waaide het laatste water van de bladeren aan de bomen weg. De nachtdieren schudden de dikke druppels uit hun vacht en veren.

Toen de kinderen beneden kwamen, smeed Nelle de poort van het weeshuis net iets te hard dicht. Fidelius was in geen velden of wegen te bespeuren.

Willem en Nelle stonden maar wat bedremmeld naar de zwarte koets te kijken. Die zagen ze voor het eerst van dichtbij. Van veraf was ze best prachtig geweest, met de twaalf zwarte paarden die prachtig in twee rijen gespannen stonden. Ook het wapenschild, dat de gehele achterkant bedekte, bezorgde het gevaarte een plechtige en imposante uitstraling.

De koets had haar beste tijd gehad. Willem begreep nu ook waarom ze zo groot was. Ze was gewoon verbouwd en opgelapt met stukken van andere koetsen. In het midden was ze bijvoorbeeld groter gemaakt met een stuk van een andere koets. Ze had ook extra wielen. Die zorgden niet

echt voor extra comfort voor de reizigers. Ze waren veel kleiner dan de voorste en achterste wielen en raakten nauwelijks de grond.

Bepaalde stukken van de koets pasten ook helemaal niet bij elkaar. Zo had het gevaarte veel te veel deuren, maar geen van de deuren zag er hetzelfde uit. Sommige deuren sloten ook niet goed. Kieren van vijf centimeter tussen een deur en de wand van de koets waren geen uitzondering. Een van de deuren, zo bleek aan de rechterkant van de koets, was zelfs volledig verdwenen.

‘Tja, die moet ik ergens onderweg verloren hebben’, zei de oude man plots. ‘Help me eraan denken dat we ze oprapen op de terugweg.’

Fidelius stond vlak achter hen. Willem en Nelle hadden hem niet horen komen.

‘Waar komt u zo plots vandaan?’ vroeg Nelle.

‘Uit de struiken,’ zei Fidelius, ‘in een poging om een goede vriend op te sporen. Een trouwe viervoeter meer bepaald.’ Hij zette zijn handen als een toeter aan zijn mond.

‘Delinquento!’ riep hij luid. ‘Delinquento... Kom vlug bij baasje... We vertrekken zo.’

In de struiken bleef het muisstil.

‘Jullie hebben toevallig geen paard gezien?’ vroeg Fidelius aan de kinderen. ‘Pikzwart, met van die prachtige, lange manen.’

‘Toevallig wel, ja,’ zei Nelle, ‘ik zie er daar zo’n stuk of twaalf. Ze staan te grazen in de bloemperken en ze eten alle geraniums op. Dat zullen de gezusters Sans Scrupule erg leuk vinden.’

‘Oh, dat zootje ongeregeld’, zei Fidelius toen hij snel even omkeek. ‘Ja. Ik zoek een paard van hetzelfde ras, maar dan een met meer karakter en met een eigen wil. Hij houdt er niet zo van om voor de koets te lopen, hij loopt liever vrij rond. Delinquento!’ riep hij weer.

‘We zagen een loslopend paard in de tuin vlak voor u met de koets verscheen’, zei Willem. ‘Toen hij u hoorde komen, is hij het duister ingevlucht.’

‘Echt waar?’ vroeg Fidelius. Hij leek gerustgesteld. ‘Ja, dat klinkt wel als Delinquento. Als hij in de buurt is, komt hij ons wel achterna.’

De oude butler keek de kinderen plechtig aan.

‘Zullen we hier zo blijven staan tot het licht wordt, of reizen we af naar Domein Trop de Tours?’

‘We gaan naar Domein Trop de Tours!’ zei Willem kordaat.

‘Kies dan maar een deur uit’, zei Fidelius en hij sprong zelf op de bok.

Willem nam de klink van de dichtstbijzijnde deur, en die viel meteen uit haar hengsels. Hij kon nog net op tijd opzij springen zonder het ding op zijn voet te krijgen. Nelle kon haar lach niet in bedwang houden.

‘Tja, dat kan gebeuren’, zei Fidelius. Hij plaatste de deur weer in de opening en bond ze vast met een touw. ‘Zo, dat houdt wel tot we thuis zijn.’

De kinderen kozen, veel voorzichtiger nu, een andere deur en stapten in de koets. Het rook er lekker, maar in het duister hadden ze geen idee hoe de koets er vanbinnen uitzag. ‘Pfff...’ fluisterde Nelle met minachting in haar stem. ‘Wie noemt er nu in ’s hemelsnaam zijn paard Delinquento?’

‘Dat is nog altijd beter dan Petronella’, zei Willem fijntjes. ‘Dat heb ik toevallig gehoord’, zei Fidelius, die zijn hoofd ondersteboven door een raam stak. ‘Zet je schrap, we vertrekken!’ En daarna was zijn hoofd weer verdwenen.

Met een schok kwam de koets in beweging. Ze hobbelde met een oorverdovend lawaai van hoeven op de kasseien de oprijlaan af.

De tuinpoort aan de straatkant lag op de grond, die moest ongetwijfeld gevallen zijn toen de koets binnengereden was.

‘Blij dat we hier weg zijn’, zuchtte Willem en hij wees met grote ogen naar de kapotte poort. ‘Daar hadden we ongetwijfeld weer een straf voor gekregen.’

Nelle stak haar hoofd uit een van de raampjes. Ze probeerde zo lang mogelijk naar het weeshuis te kijken, voor ze haar verwaaide hoofd weer naar binnen stak.

‘Willem’, zei ze geheimzinnig. ‘Ik weet het niet zeker, maar ik denk dat we achtervolgd worden door een zwart paard.’ Willem probeerde een van de raampjes aan zijn kant te openen. Dat lukte beter dan verwacht, want het glas viel gewoon uit het raamkozijn.

‘Meneer Fidelius?’ riep Willem met zijn hoofd door het raam. ‘Zouden wij u even kunnen spreken over twee dingen die naar onze bescheiden mening uw aandacht verdienen?’ Hij had lang nagedacht over deze zin. Het leek hem immers verstandig om met mooie, dure woorden te praten nu hij van adel was.

‘Momentje, beste kinderen. Ik kom zo bij jullie!’ riep de oude man.

Dat had hij nauwelijks gezegd of er ging een luik open in het dak van de koets en Fidelius viel achterwaarts de koets binnen. Hij landde keurig op een bank vooraan, alsof hij elke dag niets anders deed dan dit soort rare bokkensprongen.

‘Ach ja, natuurlijk’, sprak hij stil. ‘Helemaal vergeten. Licht...’ De kinderen hoorden een hels kabaal van kasten die open en dicht gingen. Plots was de ruimte verlicht door een lucifer. Aan elke deurpost zagen de kinderen mooie antieke kandelaars hangen, met prachtige wassen kaarsen erin. Fidelius stak al die kaarsen een voor een aan.

Nu de koets beter verlicht was, konden de kinderen alles goed zien. De binnenkant van het rijtuig zag er heel keurig en netjes uit. De scharlaken velourse banken stonden opgesteld zoals in een salon, met kleine tafeltjes in het midden. Er hingen gordijntjes aan de ramen. In het licht van de kaarsen leek de koets plots heel gezellig en sfeervol. Fidelius keek geamuseerd naar de verbazing op de gezichten van de kinderen.

‘En zo zie je maar weer’, sprak hij plechtig. ‘Iets dat er op het eerste gezicht lelijk en slecht uitziet, kan best mooi en nuttig zijn. Iemand honger? Ik heb nog stapels torenbroodjes.’ Willem en Nelle bedankten beleefd. Ze hadden nog steeds een volle maag van het broodje dat ze eerder die avond hadden gekregen.

Delinquento had de hele tijd vlak naast de koets gegalopeerd en stak nu verlangend zijn hoofd door het raam naar binnen.

‘Ja, als het om eten gaat, komt hij wel’, zei Fidelius.

Hij duwde het paardenhoofd weer naar buiten, over Willem heen, die angstig wegdook.

‘Sorry jongen, als je niet keurig in de rij kunt lopen, krijg je ook geen eten’, zei de butler beslist. Daarna richtte hij zich tot de kinderen.

‘Een drankje dan, kinderen?’ vroeg hij, en hij deed snel de gordijntjes dicht.

Toen Willem en Nelle allebei een glas limonade hadden, ging Fidelius tegenover hen zitten en lachte hen vriendelijk toe.

‘En nu,’ zei hij met spanning in zijn stem, ‘mogen jullie me alles vragen wat jullie willen weten...’

‘Meneer Fidelius, niet dat ik me zorgen maak, maar wie bestuurt er op dit moment de koets?’ vroeg Willem.

‘Oh!’ zei Fidelius, en hij maakte een luchtig handgebaar.

‘De koets bestuurt zo min of meer zichzelf. Die paarden kennen de weg blindelings. Nu ja, bij wijze van spreken dan, want ik heb het nog nooit geprobeerd. Wees maar gerust, er gebeuren zelden of nooit ongelukken.’

Willem knikte alsof hij het begreep, maar leek toch niet helemaal gerustgesteld.

‘Oké, Fidelius’, zei Nelle en ze wreef zich verlangend in de handen. ‘Vraag één. Vertel ons over de voorspelling. Hoe gaat ze en wat hebben wij ermee te maken?’

‘Halt!’ riep Fidelius klaar en duidelijk. Met een handgebaar snoerde hij Nelle voor de tweede keer die nacht de mond. Meteen hielden ook de paarden in en stopte de koets. Fidelius stak zijn hoofd uit het raam. ‘Jullie niet, gewoon doorrijden alsjeblieft’, beval hij de paarden. Terwijl de koets